

Arrest

nr. 249 417 van 19 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 10 juli 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 3 september 2020. Verzoekster diende tegen deze beslissing

een beroep in, dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het nr. 253 060.

Op 3 september 2020 ging de gemachtigde in hoofde van verzoekster eveneens over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [B.S.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Het beroep dat verzoekster had ingediend tegen de beslissing over de verblijfsaanvraag, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 249 416 van 19 februari 2021.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, op de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, op de materiële motiveringsplicht, op het zorgvuldigheidsbeginsel en op het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 03.09.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend.

In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu is de bestreden beslissing van 03.09.2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij neemt de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekster niet in bezit zou zijn van een geldig visum;
- dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet;

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet werd geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er is niet nagegaan of gemotiveerd wat de actuele gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster.

Bijkomend moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoekster – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster en zijn kinderen. Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij. Het verblijf weigeren aan verzoekster in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van haar mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid, en misschien zelfs van de Belgische Volksgezondheid.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Zij zet het middel op de volgende wijze uiteen:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het gezinsleven van verzoekster met zijn opgebouwde vrienden- en kennissenkring.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en zijn vrienden en kennissen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde relaties in zijn land van oorsprong een familieleven (gezinsleven) te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: bevel om het grondgebied te verlaten in tijden van Corona (covid-19)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familielevens of gezinsleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden. Bovendien is bestreden beslissing niet uitvoerbaar gelet op het gesloten luchtruim van België en Marokko.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet (ernstig) gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel). Meer nog werd de actualiteit van het COVID-19 virus helemaal niet mee in rekening gebracht door verwerende partij.

Het verblijf weigeren aan verzoekster in tijden van CORONA, zonder een overweging te maken van zijn mogelijkheden om al dan niet te kunnen terugkeren wegens de sluiting van het Marokkaanse luchtruim, kan niet beschouwd worden als een handeling van een voorzichtige en omzichtige overheid. Zeker wanneer men weet dat personen zonder legaal verblijf, geen enkel vangnet hebben nog een vergoeding krijgen, in de maatschappij en allo helemaal aan de uiterste marge van de maatschappij leven.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoekster werd niet verder ondervraagd noch gehoord over zijn persoonlijk (en familiale) situatie zodat de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie niet in overweging heeft kunnen nemen die tevens in het administratief dossier aanwezig zijn.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

2.3.1. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat waar verzoekster betoogt dat de Terugkeerrichtlijn tenminste een termijn van 7 dagen voorziet voor vrijwillige terugkeer, niet valt in te zien welk belang zij heeft bij deze grief, nu de bestreden beslissing voorziet in een termijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen.

2.3.2. Verzoekster stelt verder dat de bestreden beslissing niet evenredig is aan de grote schade die wordt aangericht aan het gezinsleven dat zij met haar vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, en voert aldus de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij stelt dat dienaangaande geen enkele belangenafweging blijkt. Nauw daarbij aansluitend betoogt zij dat evenmin rekening werd gehouden met haar gezins- en familielevens en haar gezondheidstoestand, terwijl artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft.

De Raad wijst erop dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgt op een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die door verzoekster werd ingediend, onontvankelijk werd verklaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in deze procedure ook al had gewezen op haar uitgebreide vrienden- en kennissenkring en dat de verwerende partij dit element reeds heeft beoordeeld

in de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze aanvraag, en meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid ervan.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die eraan in de weg staan dat de machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, en dus via de bevoegde diplomatieke post in het buitenland, wordt ingediend. Er wordt geantwoord op de vraag of verzoekster al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

In de onontvankelijkheidsbeslissing oordeelde de verwerende partij dat verzoekster niet aantoonde dat zij sociale bindingen had opgebouwd met de Belgische gemeenschap die dermate intens zijn dat zij een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen, en dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering leidt, maar enkel tot gevolg heeft dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Dienaangaande moet erop worden gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 249 416 van 19 februari 2021 heeft geoordeeld dat het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin en dat de vrienden – en kennissenkring derhalve terecht enkel in het licht van het privéleven zoals bedoeld in de voormelde bepaling kon worden beoordeeld.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, is de verwerende partij dus wel degelijk overgegaan tot een belangenafweging in het licht van de persoonlijke situatie van verzoekster, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het beroep dat zij had ingediend tegen deze beslissing –en waarin zij in wezen dezelfde grieven had aangevoerd inzake artikel 8 van het EVRM - werd verworpen door het hiervoor reeds aangehaalde arrest van de Raad.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, kan verzoeksters vrienden- en kennissenkring niet worden gelijkgesteld aan een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dus evenmin in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt uit niets dat er sprake is van minderjarige kinderen met wiens hogere belangen rekening zou moeten worden gehouden.

Wat verzoeksters gezondheidstoestand betreft, stelt de Raad in eerste instantie vast dat zij niet specificeert in welke mate haar actuele situatie op medisch vlak een terugkeer in de weg zou staan. Verder moet worden opgemerkt dat haar aanvraag om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet resulteerde in de beslissing van 19 september 2017, waarbij de gemachtigde die aanvraag ongegrond verklaarde. Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 200 214 van 23 februari 2018. Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand en met de vraag of deze een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan alvorens zij overging tot het nemen van de verwijderingsbeslissing. Verzoekster toont niet aan dat er elementen zijn die niet reeds in de 9ter-procedure werden aangevoerd en door de verwerende partij werden beoordeeld.

De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verder verzoekster, door kennisneming van de beslissingen aangaande haar aanvragen op grond van respectievelijk artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, op de hoogte is van de redenen waarom de verwerende partij van oordeel is dat noch verzoeksters voorgehouden gezins- en familieleven noch haar gezondheidstoestand een terugkeer in de weg staan. Zij heeft tegen deze beide beslissingen beroepen ingediend, die zoals aangegeven inmiddels door de Raad werden verworpen. In die omstandigheden toont zij niet aan welk belang zij heeft bij het gegeven

dat de motivering aangaande de hiervoor vermelde elementen niet werd hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt immers geen belangenschade, nu verzoekster in staat is geweest zich te verweren tegen het betreffende standpunt van de verwerende partij. De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan dus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.4. Daarnaast voelt verzoekster zich gegriefd door het feit dat de actualiteit van het coronavirus niet mee in rekening gebracht werd door de verwerende partij. Die laatste had volgens haar een overweging moeten wijden aan de mogelijkheden om terug te kunnen keren, rekening houdend met de sluiting van het Marokkaanse luchtruim.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoekster niet betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, zodat de –per definitie tijdelijke en veranderlijke- maatregelen die genomen zijn in het kader van de pandemie niet tot gevolg hebben dat de bestreden beslissing onwettig is genomen.

Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat Marokko de toegang tot zijn grondgebied aan eigen onderdanen weigert of nog steeds zou weigeren, zodat zij in de onmogelijkheid zou zijn terug te keren. De Raad merkt bovendien op dat, zelfs aangenomen dat verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn om binnen de voorgeschreven termijn gevolg te geven aan het bevel, dit onmiskenbaar een tijdelijk gegeven is. Het stond en staat haar dan ook vrij om met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen. Verzoekster geeft niet aan hiertoe enige poging te hebben ondernomen.

In de mate dat verzoekster de pandemie en de gevolgen ervan ook wenst aan te voeren in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat luidens deze bepaling enkel rekening moet worden gehouden met de gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, blijkt uit niets dat de actuele gezondheidstoestand van verzoekster haar zou verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst.

2.3.5. Verzoekster werpt tot slot ook een schending van het hoorrecht op.

Zoals reeds aangegeven volgt de bestreden beslissing op een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat verzoekster tot aan het nemen van de bestreden beslissing ook de mogelijkheid had om een actualisatie van haar aanvraag in te dienen, om eventueel nieuwe informatie - zoals de impact van de coronacrisis op haar persoonlijke situatie - aan te brengen, hetgeen zij heeft nagelaten te doen. In de onontvankelijkheidsbeslissing heeft de verwerende partij geoordeeld over alle elementen die verzoekster als buitengewone omstandigheid had aangevoerd, en die volgens haar dus een terugkeer naar haar herkomstland in de weg staan.

Aldus kan de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet *in casu* aangenomen worden als een gelegenheid waarin verzoekster haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Het doel van het hoorrecht is derhalve bereikt.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het Europese Hof van Justitie herhaaldelijk opgemerkt heeft dat de schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster thans geen concrete elementen aanbrengt die erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden, al dan niet gerelateerd aan de coronacrisis, had kunnen aanvoeren die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Zij toont immers niet aan dat zij omwille van maatregelen die zijn genomen in het licht van de wereldwijde sanitaire crisis niet naar haar land zou kunnen terugkeren omdat het Marokkaanse luchtruim zou gesloten zijn of om een andere

reden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij bijkomend had moeten worden gehoord.

2.4. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, of dat er sprake is van een schending van het hoorrecht. Het beroep moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS